

Sygn. akt VI Gz 98/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

SSO Marta Zalewska (spr)

SSO Anna Harmata

Protokolant: asyst. sędziego Joanna Gołąbek

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2019 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna w W. Oddział Gospodarowania (...) w K.

przeciwko: Gminna (...) w Wiśniowej

o wydanie nieruchomości

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie Wydziału V Gospodarczy z dnia 27 grudnia 2018 r., sygn. akt V GC 1443/18

w przedmiocie stwierdzenia swej niewłaściwości i przekazania sprawy sądowi miejscowo właściwemu

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Strzyżowie. W uzasadnieniu wskazał, że pozwem z dnia 23 sierpnia 2018r. powód domaga się od pozwanego wydania nieruchomości wskazując, że pozwany w sposób bezumowny z niej korzysta. Potwierdzeniem uzyskania prawa wieczystego użytkowania, a potem jego wpisu do KW była decyzja Wojewody (...) z dnia 27.09.1999r.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa wskazał jednak na niewłaściwość funkcjonalną sądu gospodarczego podając, że sprawa nie ma charakteru gospodarczej, podniósł m. in. zarzut zasiedzenia.

Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 2 ust. 1 ustawy o rozpoznawaniu przez sąd spraw gospodarczych zgodnie z którym sprawami gospodarczymi są sprawy ze stosunków cywilnych pomiędzy przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Sąd przyjął, że o ile spełnione są łącznie dwie pierwsze przesłanki o tyle wskazał, że sprawa o wydanie nieruchomości nie obejmuje dyspozycji-zakresu prowadzonej działalności gospodarczej. Jest raczej konsekwencją posiadania nieruchomości.

W konsekwencji Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 200§1 kpc w zw. z art. 2 ust. 1 w/w ustawy o rozpoznaniu spraw przez sąd gospodarczy sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Strzyżowie.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem powód zarzucając naruszenie art. 200 kpc oraz art. 2 ust. 1 ustawy o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie. Ponadto wniósł o zaliczenie kosztów zażaleniowych do kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dn. 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych stanowi, że sprawami gospodarczymi są sprawy ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Dla kwalifikacji sprawy, jako sprawy gospodarczej niezbędne jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek - przedmiotowej, podmiotowej i funkcjonalnej. Sprawa cywilna jest zatem sprawą gospodarczą tylko wówczas, gdy wynika ze stosunków cywilnych, a więc jest sprawą cywilną w ujęciu materialnym (element przedmiotowy; por. art. 1 in principio k.p.c.), gdy dotyczy przedsiębiorców (element podmiotowy) oraz gdy łączący ich stosunek cywilnoprawny pozostaje w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej (element funkcjonalny).

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że obu stronom procesu należy przypisać status przedsiębiorcy, prawidłowo również ocenił, że w przypadku dochodzonego roszczenia nie występuje kryterium trzecie tj. kryterium funkcyjne, rozumiane jako związek dochodzonego roszczenia z działalnością gospodarczą stron. W orzecznictwie trafnie podniesiono, że dla stwierdzenia istnienia kryterium funkcjonalnego to jest powiązania dochodzonego roszczenia z prowadzoną działalnością gospodarczą istotne jest, czy poddawana ocenie sprawa dotyczy działań przedsiębiorcy stanowiących przejaw wykonywania prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Sprawa gospodarcza powinna być zatem rezultatem wykonywania działalności gospodarczej przez dany podmiot (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNCP 1992, Nr 5, poz. 65).

Powód w pozwie powołując się na przysługujące mu prawo użytkowania wieczystego domaga się wydania nieruchomości, którą w świetle twierdzeń pozwu pozwany posiada bez tytułu prawnego. Ze względu na pośrednią sytuację użytkownika wieczystego i jego szeroki zakres do ochrony użytkownika wieczystego per analogiam stosuje się przepisy o ochronie własności, m.in. dot. roszczeń windykacyjnych o których powstaniu decyduje sam fakt naruszenia przysługującego użytkownikowi prawa do nieruchomości. Źródłem roszczeń powoda jest więc stan obiektywny (fakt naruszenia jego prawa rzeczowego), nie zaś określone zachowanie wynikające z prowadzonej działalności gospodarczej tak powoda, jak i pozwanego, przy czym powód w ani pozwie, ani zażaleniu nie twierdził nawet, że pozwany na spornej nieruchomości prowadzi działalność gospodarczą. Brak też podstaw, by uznać, iż sam fakt naruszenia prawa wieczystego użytkownika przez pozwanego stanowi przejaw tej działalności, a bez wątpienia roszczenie windykacyjne per se również nie stanowi działalności gospodarczej powoda. W świetle powyższych uwag prawidłowy jest wniosek, że niniejsza sprawa nie jest sprawą gospodarczą.

Mając na uwadze powyższe należało postanowić jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.